

ಆರು ಚುಕ್ಕೆಗಳು: ಉಯಿ ಬ್ರಲನ ಕತೆ

ಲೇ: ಜೆನಿಫರ ಬ್ರಾಯೆಂಟ
ಚಿತ್ರಗಳು: ಬೋರಿಸ ಕುಲಿಕೋವ್

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ:
ಪ್ರಭಾಕರ ನಾನಾವಟಿ

ಉಯಿ ಬೈಲ ಐದು ವರುಷದವನಿದ್ದಾಗ ಕುರುಡನಾದನು. ಅವನು
ಬಹು ಜಾಣನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಉಲಿದವರಂತೆಯೆ ತನ್ನ
ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಕಳೆಯಬೇಕೆಂದು ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಓದು
ಬರೆಯುವ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಹುಚ್ಚು.

ಪ್ಯಾರಿಸದ ಅಂಧರ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಕುರುಡ ಉಯಿಗಾಗಿ
ಪುಸ್ತಕಗಳಿರಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಾಗಿ ಆತನೇ ತನಗಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷಿ ಅಕ್ಷರಮಾಲೆಯ ಹೊಸ
ರಚನೆ ಮಾಡಿದನು. ಈ ಹೊಸ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣು ಹರಿಸಿ ಓದದೆ
ಬರಿ ಬೆರಳಿನಿಂದ ಓದುವ ಹಾಗೆ ರಚಿಸಿದ್ದನು. ಇಂತಹ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ
ರಚನೆಯನ್ನು ಈಗಲೂ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ನೇತ್ರಹೀನರೆಲ್ಲ
ಅಳವಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರೇರಣೆ ಕೊಡುವ ಮಹಾನ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜೀವನದ ಕತೆಯನ್ನು ಜನ
ಬ್ರಾಯೆಂಟ ಹೇಳಿದ್ದಾಳೆ. ಹಾಗು ಬೋರಿಸ ಕುಲಿಕೊವ್ವ ಚಿತ್ರ
ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಕತೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ನೇತ್ರಹೀನರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶ
ಕಿರಣಗಳನ್ನು ಬೀರುತ್ತ ಅವರನ್ನು ಈಗಲೂ ಕಲಿಯಲು
ಪ್ರೇರೇಪಿಸುತ್ತಲಿದೆ.

ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ

ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ

ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ

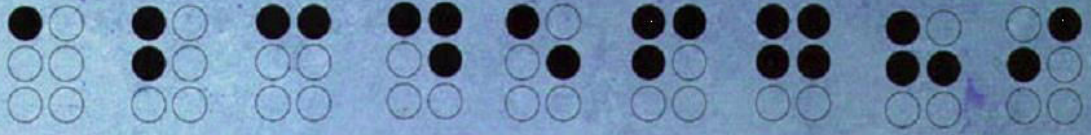
ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ

ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ

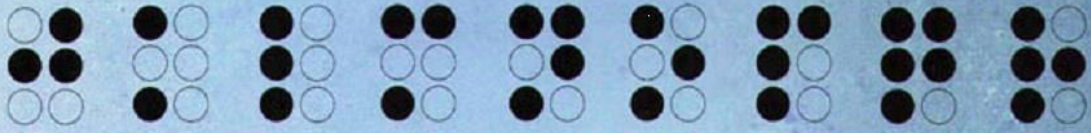
ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ ಒಂಟಿ

ಮಾನವ ಜಾತಿಯು ಮುದ್ರಣ ಯಂತ್ರದ ಶೋಧಕ ಗುಟೆನ್ನರ್‌ನಿಗೆ ಋಣಿ
ಇದ್ದಂತೆ ನಾವೆಲ್ಲ ದೃಷ್ಟಿಹೀನರು ಲಯಿ ಬ್ರೇಲನಿಗೆ ಋಣಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ.
-ಹೆಲನ ಕೆಲರ

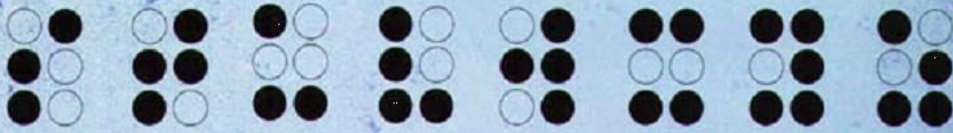
ಉಯಿ ಬೈಲನ ವರ್ಣಮಾಲೆ

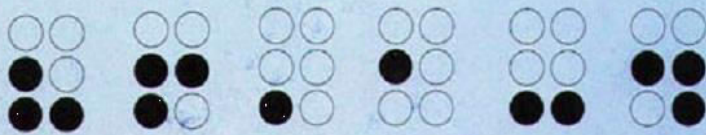
a b c d e f g h i

j k l m n o p q r

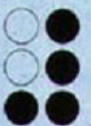
s t u v w x y z

? ! ' , - .

capital

number

ಕ್ಯಾಪಿಟಲ ಅಕ್ಷರಗಳಿಗಾಗಿ

ಅಂಕಗಳಿಗಾಗಿ

ನಾನು ಹುಟ್ಟಿದ ದಿನ ನನ್ನ ತಂದೆ ಎಲ್ಲ ನೆರೆಹೊರೆಯವರನ್ನು ಕರೆದು "ಈತ ನನ್ನ ಮಗ!" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ನೆರೆದ ಜನ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. "ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕವನಿದ್ದಾನೆ. ಹೆಚ್ಚು ದಿನ ಬದುಕಲಾರ."

ಆದರೂ ನಾನು ಬದುಕಿ ಉಳಿದೆ. ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಬಹು ಚುರುಕನಾಗಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಎಲ್ಲೆಡೆಗೂ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದವು, ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವು. ತಾಯಿಯ ಪ್ರೀತಿ ತುಂಬಿದ ಮುಖ... ನನ್ನ ಅಂದವಾದ ತೊಟ್ಟಿಲು...ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿನ ರೊಟ್ಟಿಯ ಆಕಾರ... ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ.

ನಾನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಲಿದ್ದೆ. ಶಕ್ತಿಯುತನಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಅಕ್ಕಂದಿರ ಜತೆ ಕೋಳಿಗಳಿಗೆ ಕಾಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದೆ. ಊರ ಜನ “ಎಷ್ಟೆಂದು ಚಂದ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ!” ಎಂದು ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಜಾಣ ಕೂಡ...

ನಾನು ಮೂರು ವರುಷದವನಿದ್ದಾಗಲೇ ಊರಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಅಕ್ಕಂದಿರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿಯ ತತ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೂಡ ನಾನು ಎಣಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಗಿಡದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಎಣಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಕೇಳಿದ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿಯ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ನಾನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ.

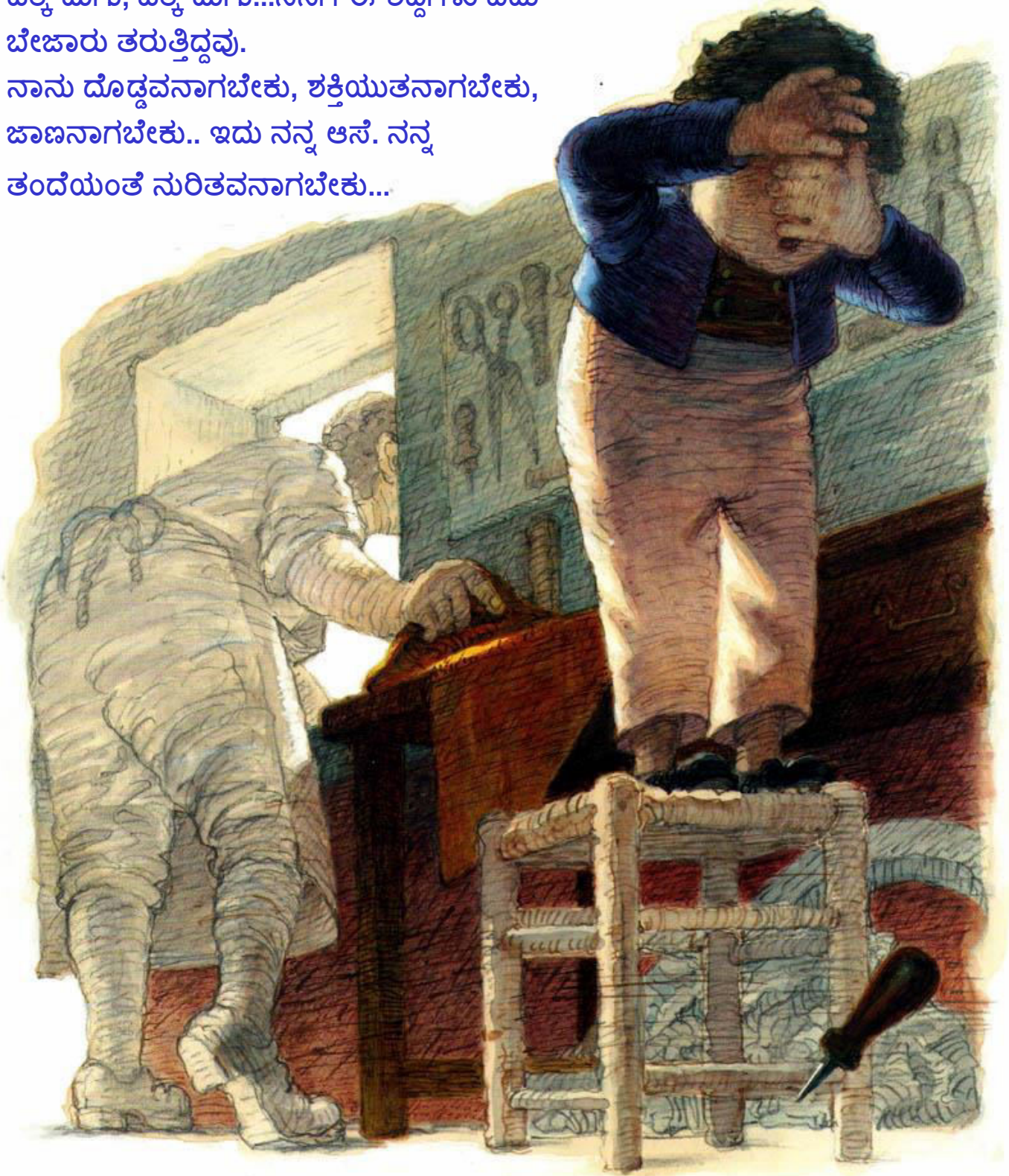

ತಂದೆಯವರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನನಗೆ ಮೋಜು ಎನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ದೂರದೂರದಿಂದ ಬಂದ ಜನರ ಕುದುರೆಗಾಗಿ ಬೇಕಾಗುವ ಕಡಿವಾಣದಂತಹ ತೊಗಲಿನ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅವರು ಬಹು ಮನಸ್ಸುಗೊಟ್ಟು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮಾಟವಿತ್ತು. ತೊಗಲನ್ನು ಹದ ಮಾಡುವ ಕೈಚಳಕವಿತ್ತು.

ನನಗೂ ನನ್ನ ತಂದೆಯಂತೆ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಎನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರ ಯಾವದೇ ಉಪಕರಣಗಳಿಗೆ ನಾನು ಕೈಹಚ್ಚಿದರೂ ಕೂಡ ನನ್ನನ್ನು “ಮುಟ್ಟಬೇಡ” ಎಂದು ಗದರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೂ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅವರ ಪ್ರೀತಿ ಇತ್ತು. “ಒಯಿ, ನೀನು ಇನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕ ಮಗು. ದೊಡ್ಡವನಾಗುವವರೆಗೆ ತಡೆ ಹಿಡಿ.” ಎಂದು ತಿಳಿಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಚಿಕ್ಕ ಮಗು, ಚಿಕ್ಕ ಮಗು...ನನಗೆ ಈ ಶಬ್ದಗಳು ಬಹು
ಬೇಜಾರು ತರುತ್ತಿದ್ದವು.
ನಾನು ದೊಡ್ಡವನಾಗಬೇಕು, ಶಕ್ತಿಯುತನಾಗಬೇಕು,
ಜಾಣನಾಗಬೇಕು.. ಇದು ನನ್ನ ಆಸೆ. ನನ್ನ
ತಂದೆಯಂತೆ ನುರಿತವನಾಗಬೇಕು...

ತೊಗಲು ನಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಅದರ ದಬ್ಬಣ ಬಹಳ ಚೂಪಾಗಿದ್ದಿತು.

“ ಅಪ್ಪ, ಅಪ್ಪ, ”

ಆ ದಿನದಿಂದ ನನ್ನ ಆಯುಸ್ಸು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿತು.
ನರ್ಸಮ್ಮ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಬ್ಯಾಂಡೇಜನ್ನು ಕಟ್ಟಿದಳು. “ಇದನ್ನು ಮುಟ್ಟಕೂಡದು”
ಎಂದು ಬೆದರಿಸಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಆದರೆ ಬ್ಯಾಂಡೇಜದಿಂದಾಗಿ ನನಗೆ ಅಲ್ಲಿ ತುರಿಸಬೇಕೆಂದಿನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಗಿಡದ
ಮೇಲಿನ ಗುಬ್ಬಿಯಂತಿರುವ ಕೈಗಳು ಕಣ್ಣಿನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಲು ತವಕಿಸುತ್ತಿದ್ದವು.
ನಾನು ಎಷ್ಟು ತಡೆಹಿಡಿದರೂ...
ರೋಗದ ಸೋಂಕು ಕೊನೆಗೆ ನನ್ನ ಎರಡನೇ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಹಬ್ಬಿತು.

ನನಗೆ ಏನೂ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಗಿಡ, ಮರ, ಹಕ್ಕಿಗಳು,
ಯಾರದೇ ಮುಖ, ಬೆಡ್ಡಿನ ತುಣುಕು... ನಾನು ಐದು
ವರುಷದವನಿದ್ದಾಗ ಕುರುಡನಾಗಿದ್ದೆ.

ಹಳ್ಳಿಗರೆಲ್ಲ ಕನಿಕರದಿಂದ “ಪಾಪದ ಮಗು, ಲುಯಿ ಬ್ರೆಲ್, “
“ಎಷ್ಟು ಜಾಣ ಆದರೆ ... ಈತನ ಭವಿಷ್ಯ..”.

ನನ್ನ ಜಗತ್ತು ಕತ್ತಲೆಯಿಂದ ತುಂಬಿತ್ತು. ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದ ಕೂಡ..
ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವಾಗ ಎಡವಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದೆ.
ಖುರ್ಚಿ, ಬಾಗಿಲು, ಗೋಡೆಗಳಿಗೆ ಹಾಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ...
ನನ್ನ ಮೈ ನೋಯತೊಡಗಿತು.
“ಸೂರ್ಯನೆಲ್ಲಿ?” ಎಂದು ಅಳುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಆದರೆ ಸೂರ್ಯ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕಿಟಕಿಯ
ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದ್ದನ್ನು
ಕಿವಿಗಳಿಂದ 'ನೋಡುವ' ಅಭ್ಯಾಸ
ಮಾಡತೊಡಗಿದೆ.

ಕ್ಯಾಂಗ ಬ್ಯಾಂಗ, ಕ್ಯಾಂಗ ಬ್ಯಾಂಗ, ಅಪ್ಪನ ಕೆಲಸದ ದನಿ

ಸ್ವೊಪ ಸ್ವೊಪ, ಸ್ವೊಪ ಸ್ವೊಪ,
ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಮಹಿಳೆಯರ ಸ್ವರ್ಣ ಸಪ್ಪಳ

ಕೊಂಪ ಕೊಂಪ ಕೊಂಪ ಕೊಂಪ
ಸೈನಿಕರ ಮಾರ್ಚ್ ಪಾಸ್ಸ

ಗರ್ ಗರ್ ರ್ ರ್ ರ್

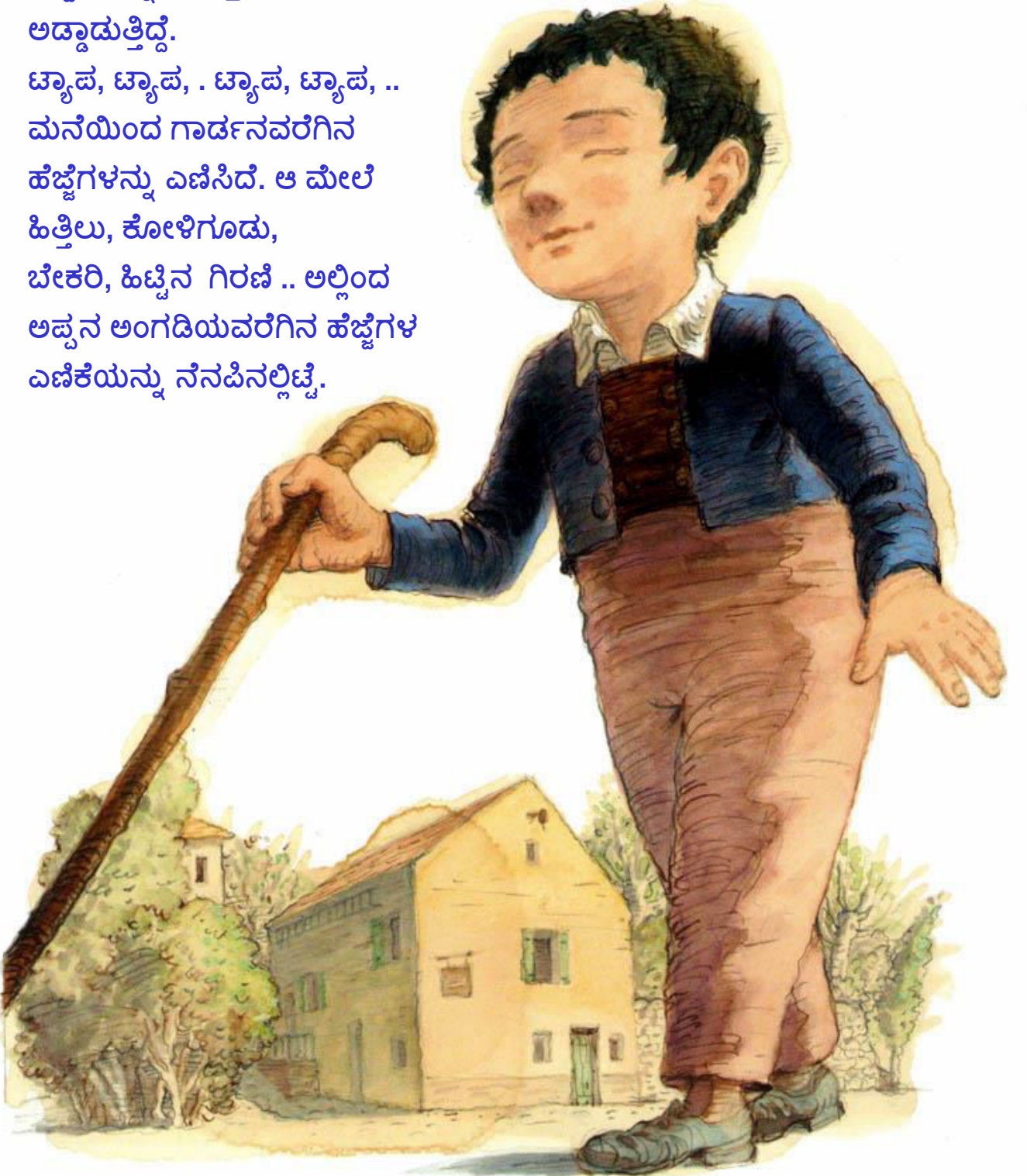
ಮಗ್ಗಲ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟಿದ್ದ ನಾಯಿಯ ಪರದಾಟ..

ಆ ನಾಯಿಯ ನೋವು
ನನಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ನನ್ನ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲರು ಏನೇನು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೋ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನು ನನಗಾಗಿ
ಮಾಡಿದರು. ನನ್ನ ತಂದೆ ನನಗಾಗಿ ಒಂದು ಬಿದಿರಿನ ಖುರ್ಚಿಯನ್ನು ತಂದಿಟ್ಟನು.

ನಾನು ದಿನಾಲು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲಗೆ
ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಇಡುತ್ತ ಬಡಿಗೆ ಹಿಡಿದು
ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಟ್ಯಾಪ, ಟ್ಯಾಪ, . ಟ್ಯಾಪ, ಟ್ಯಾಪ, ..
ಮನೆಯಿಂದ ಗಾರ್ಡನವರೆಗಿನ
ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಎಣಿಸಿದೆ. ಆ ಮೇಲೆ
ಹಿತ್ತಿಲು, ಕೋಳಿಗೂಡು,
ಬೇಕರಿ, ಹಿಟ್ಟಿನ ಗಿರಣಿ .. ಅಲ್ಲಿಂದ
ಅಪ್ಪನ ಅಂಗಡಿಯವರೆಗಿನ ಹೆಜ್ಜೆಗಳ
ಎಣಿಕೆಯನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟೆ.

ನನ್ನ ಅಣ್ಣನು ಸೀಟಿ
ಉದುವದನ್ನು ಕಲಿಸಿದನು.
ಸೀಟಿಯ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಯಾದಾಗ
ನನ್ನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಡೆತಡೆ
ಇದೆ ಎಂಬುದು
ಗೊತ್ತಾಗತೊಡಗಿತು.

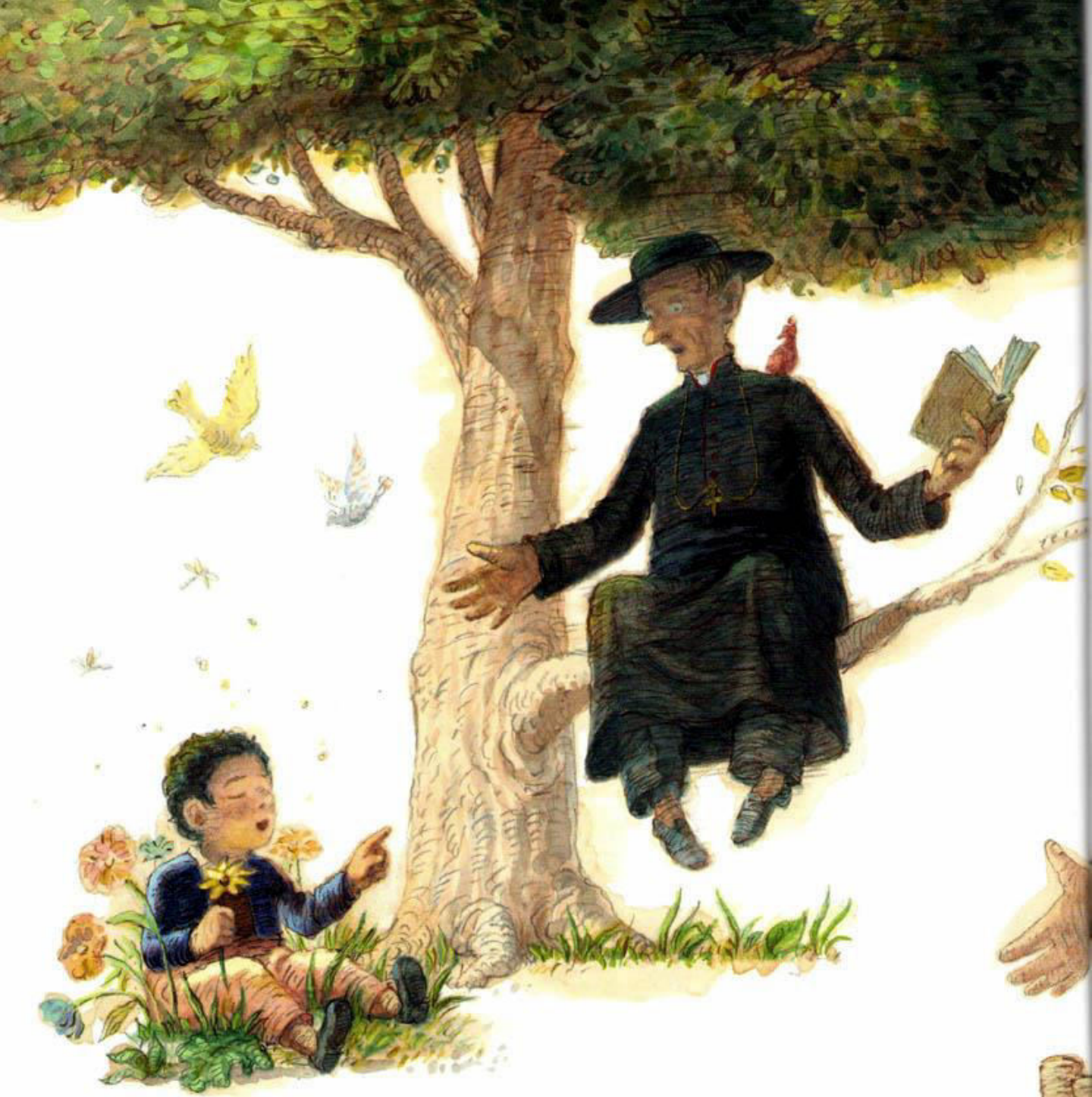

ನನ್ನ ಅಕ್ಕಂದಿರು ಹುಲ್ಲಿನಿಂದ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು
ತಯಾರಿಸಿ ನನಗೆ ಕಲಿಸತೊಡಗಿದರು. ಅಪ್ಪನು
ತೊಗಲಿನ ತುಂಡುಗಳಿಂದ ಅಕ್ಷರ ಮಾಡಿದನು.
ಮಣೆಯ ಮೇಲೆ ಮೊಳೆ ಹೊಡೆದು ಅಕ್ಷರ
ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ನನ್ನ ತಾಯಿಯ ಜತೆ ನಾನು
ಡಾಮಿನೋ ಆಡಲು ಕಲಿತೆ. ಅದರ
ಭಿದ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ಕೈಬೆರಳು ಸವರಿ
ಗುರುತಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಪಾದ್ರಿಯು ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಗಿಡಗಳನ್ನು ವಾಸನೆಯಿಂದ ಹೂಗಳನ್ನು ಹಾಗು ಇಂಪಾದ ದನಿ ಕೇಳಿ ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಗುರುತಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಲಿಸಿದರು. ಪಾದ್ರಿಯು ಬಾಯಬಲ ಹಾಗು ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಓದುವಾಗ ನಾನು ತಲ್ಲೀನನಾಗಿ ಆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ.

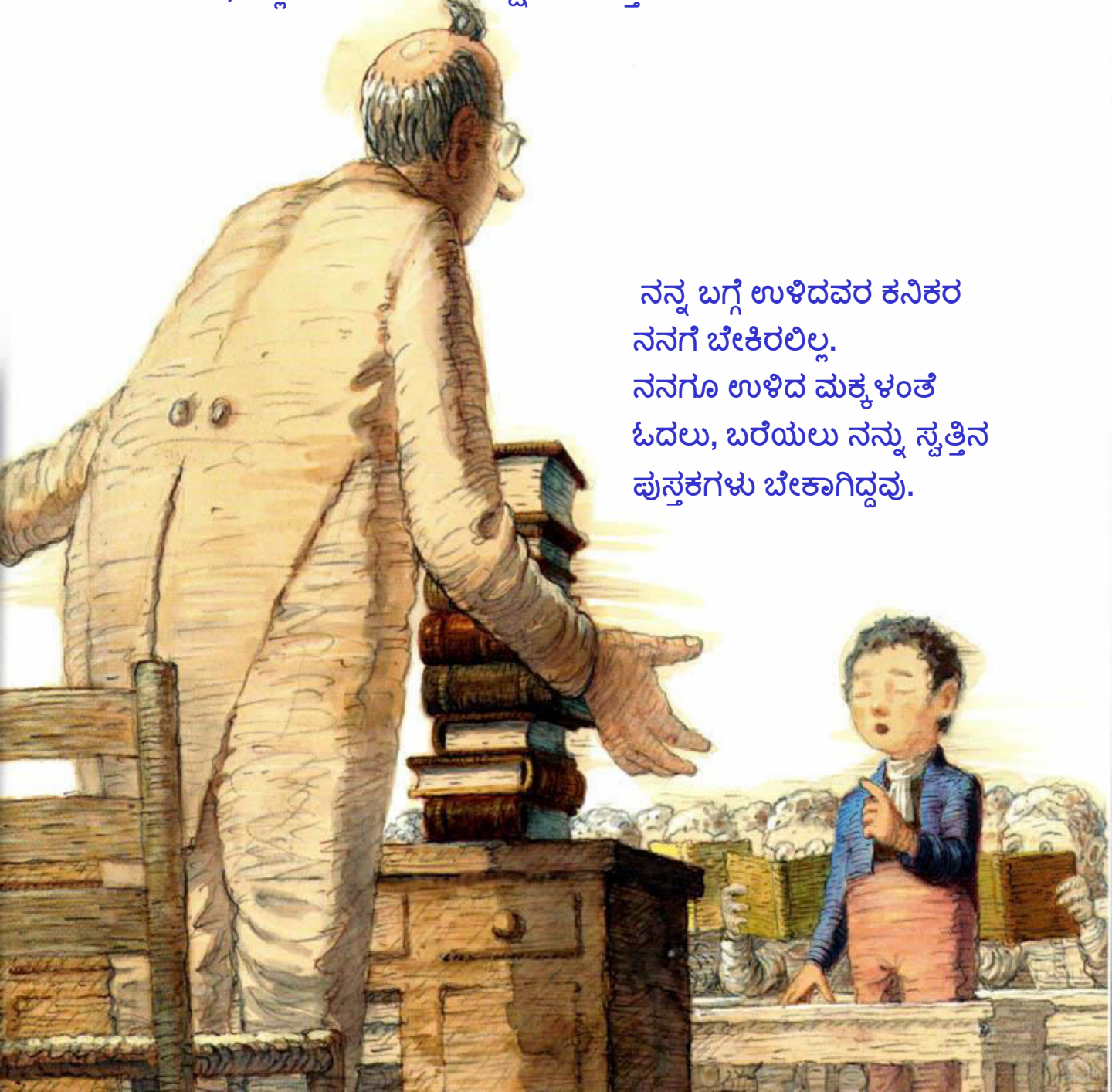
“ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಕುರುಡು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಪುಸ್ತಕಗಳಿವೆಯೇ?” ಎಂದು ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ಕೇಳಿದೆ.

“ಸಾರಿ, ಇಲ್ಲ ಲಯಿ.” ಎಂದು ಪಾದ್ರಿಯು ಉತ್ತರಿಸಿದರು.

ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೊಡ್ಡವನಾದ ಮೇಲೆ ಉಳಿದ ಮಕ್ಕಳ ಜತೆ ಶಾಲೆಗೆ
ಹೋಗತೊಡಗಿದೆ. ಮುಂದಿನ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಅವರೆಲ್ಲರೂ
ಬರೆಯುವದನ್ನು ಮತ್ತು ಜೋರಾಗಿ ಓದುವದನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇಡುತ್ತಿದ್ದೆ.

“ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಕುರುಡು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಪುಸ್ತಕಗಳಿವೆಯೇ?” ಎಂದು ಒಂದು
ದಿನ ನಾನು ಕೇಳಿದೆ.

“ಸಾರಿ, ಇಲ್ಲ ಲುಯಿ.” ಎಂದು ಶಿಕ್ಷಕರು ಉತ್ತರಿಸಿದರು..

ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಉಳಿದವರ ಕನಿಕರ
ನನಗೆ ಬೇಕಿರಲಿಲ್ಲ.
ನನಗೂ ಉಳಿದ ಮಕ್ಕಳಂತೆ
ಓದಲು, ಬರೆಯಲು ನನ್ನ ಸ್ವತ್ತಿನ
ಪುಸ್ತಕಗಳು ಬೇಕಾಗಿದ್ದವು.

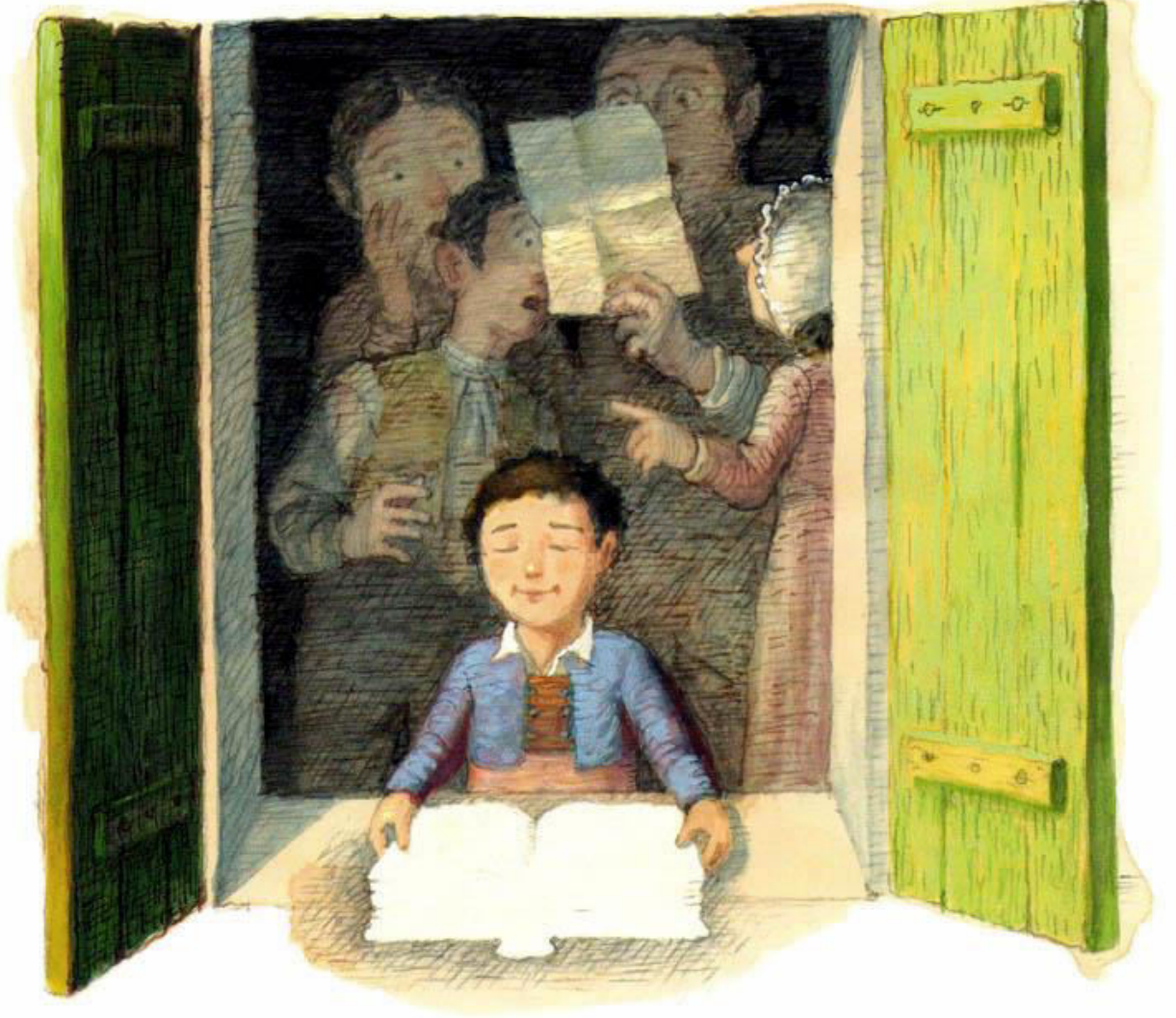
ಅರಮನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಓರ್ವ ಮಹಿಳೆಗೆ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಯಿತು.
ಅವಳು ಕುರುಡು ಮಕ್ಕಳ ರಾಯಲ ಸ್ಕೂಲ ಆಫ ಬ್ಲಾಯಿಂಡ ಎಂಬ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ನಾನು
ಅಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂದು ಬರೆದು ಕೇಳಿದಳು.
ಒಂದು ದಿನ ಉತ್ತರ ಬಂತು. “ಅಭಿನಂದನೆ, ಲುಯಿ!”

“ಅಲ್ಲಿ ಕುರುಡು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಪುಸ್ತಕಗಳಿವೆ, ಎಂದು ಪಾದ್ರಿ ಹೇಳಿದರು.” ಅಪ್ಪನ ಸಂತಸದ ಮಾತು.

“ಆದರೆ ನೀನು ಹತ್ತು ವರುಷದ ಚಿಕ್ಕ ಮಗು!” ತಾಯಿ ಅಳು ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ನೀನು ಅಲ್ಲಿ ಇಡೀ ವರುಷ ಇರಬೇಕು” ಅಣ್ಣ

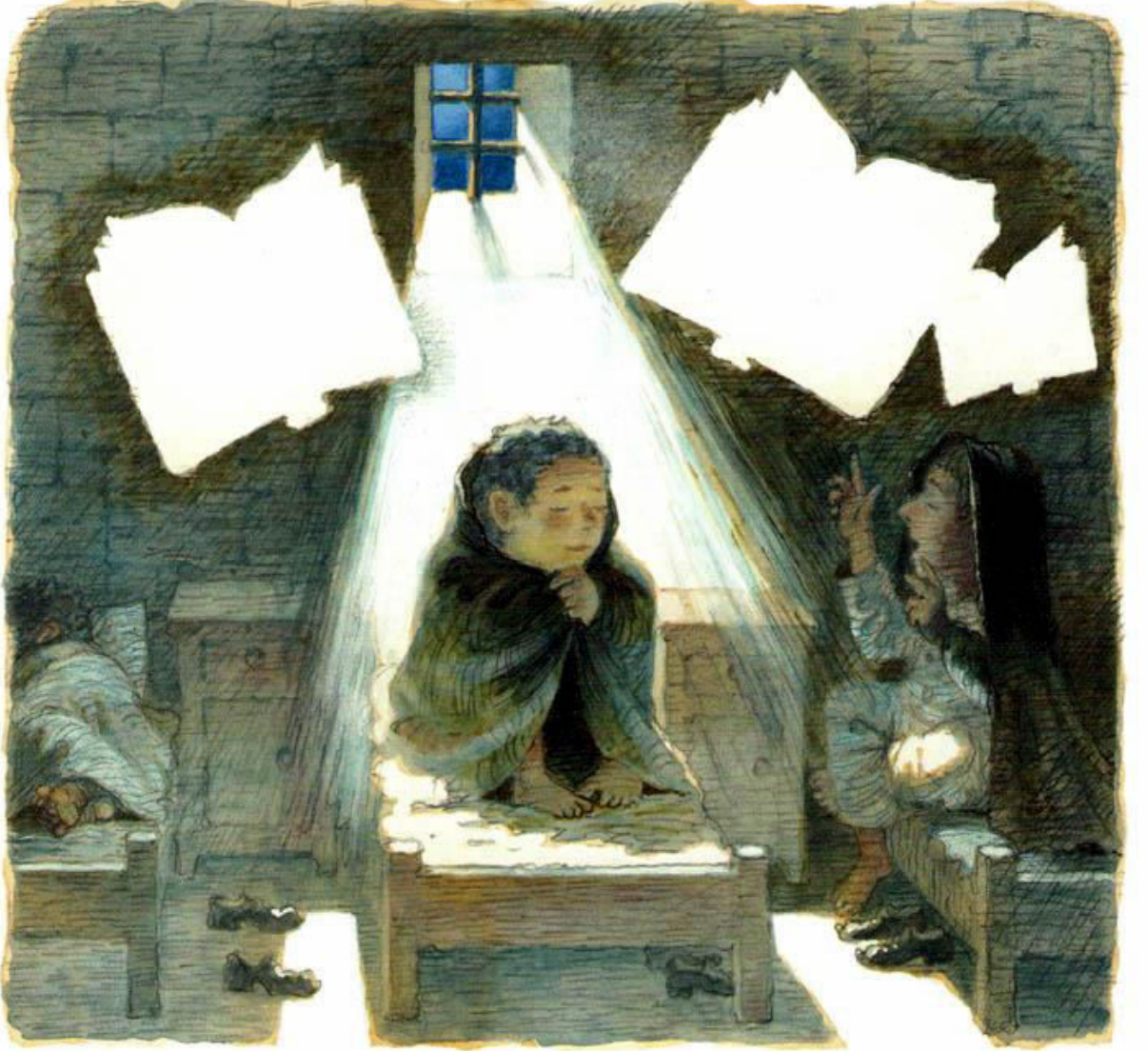
“ಪ್ಯಾರಿಸ ದೊಡ್ಡ ನಗರ! ಸಾಕಷ್ಟು ದೂರ!” ಅಕ್ಕಂದಿರ ಎಚ್ಚರಿಕೆ.

ನಾನು ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳಬಹುದು? ಪುಸ್ತಕಗಳಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ “ಪಾಪ! ಲುಯಿ” ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಕನಿಕರದಿಂದ ಕರೆಯುವರು.

“ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಹೋಗಲೇಬೇಕು.” ಎಂದು ದೃಢವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ.

ಪ್ಯಾರಿಸಿನಲ್ಲಿಯ ರಾಯಲ ಸ್ಕೂಲು ಇದೇನು ಅರಮನೆಯಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಕಣ್ಣಿರದಿದ್ದರೂ
ತಿಳಿಯಿತು. ಒರಟಾದ ಒದ್ದೆ ಹಾಸಿಗೆ, ತೇವುಗಟ್ಟಿದ ಕೋಣೆ, ಯುನಿಫಾರ್ಮ
ಹಾಕಿಕೊಂಡಾಗ ಮೈಯೆಲ್ಲ ತುರಿಕೆ. ಉಟವೆಲ್ಲ ತಣ್ಣಗೆ. ಶಿಕ್ಷಕರ ಶಿಸ್ತು. ದೊಡ್ಡ
ಹುಡುಗರ ಕೇಡಿ, ಕಳುವು. ಬೇಜಾರಾಗುತ್ತಿತ್ತು.
ನನಗೆ ಊರ ಮನೆಯದೇ ನೆನಪು.

ಆದರೆ ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸತೊಡಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ಹಾಳು ಹಳೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯ
ಯಾವದೋ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುರುಡರಿಗಾಗಿ ಪುಸ್ತಕಗಳಿದ್ದವು.
“ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವುಗಳನ್ನು ಓದಲು ಕೊಡುವರು.” ನನ್ನ ಗೆಲೆಯ
ಗ್ಯಾಬ್ರಿಯಲ ಹೇಳಿದ.
“ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಾನು ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗುವೆ.” ನನ್ನ ಉತ್ತರ.

ಅಂಧಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವದೆಂದರೆ ಕತ್ತಲು ತುಂಬಿದ ಗವಿಯನ್ನು ಸೇರಿದಂತೆಯೇ. ನಾವೆಲ್ಲರು ಲಕ್ಷವಿಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೆವು, ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇಡುತ್ತಿದ್ದೆವು, ಮತ್ತು ನುಡಿದು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ನಮಗೆ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡಲು ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು, ಪಾದತ್ರಾಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಕೂಡ ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಕೈಬರಳುಗಳು ಪಿಯಾನೋ ಇಲ್ಲವೆ ತೊಗಲಿನ ತುಂಡಿನ ಮೇಲೆ ಸರಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ನನಗೆ ಓದು ಹಾಗು ಬರೆಯುವದರ ಹುಚ್ಚು.

ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ ಹಾಗು ಪಾದತ್ರಾಣೆಗಳನ್ನು ಹೊಲಿಯುವ ಕೆಲಸ ಕೂಡ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ...

ಆ ಸುದಿನ ಬಂತು.

ಒಬ್ಬ ಶಿಕ್ಷಕನು ನನ್ನನ್ನು ಲಾಯಬ್ರರಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು
ಹೋದನು. “ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೋ” ಅವನು ಅಪ್ಪಣಿಸಿದನು.
ಒಂದಿಷ್ಟು ಅಲುಗಾಡಿದ, ನೂಕಿದ ಪುಟ ತಿರುವಿದ ಸಪ್ಪಳ.
“ಛಡ್” ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಏನೋ ಒಗೆದ ಸಪ್ಪಳ.

“ಇಲ್ಲಿದೆ ನೋಡು ಕೊನೆಗೆ ದೊರೆಯಿತು.” ಅವನ ಧ್ವನಿ
“ಪುಟದ ಮೇಲಿನ ಉಬ್ಬಿದ ಭಾಗದ ಮೇಲೆ ಬೆರಳನ್ನು ಆಡಿಸು. ಅಕ್ಷರಗಳು
ಗೊತ್ತಾಗುವವು.”

ಪುಟ ಮುಟ್ಟುವದೇ ತಡ, ನನ್ನ ಕೈಬೆರಳುಗಳು ಪ್ರತಿ ಅಕ್ಷರದ ಆಕಾರವನ್ನು
ಗುರುತಿಸತೊಡಗಿದವು.

ಈ ಮೊದಲು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹುಲ್ಲು ಹಾಗು ತೊಗಲಿನ ತುಂಡುಗಳಿಂದ ಮಾಡಿದ
ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಓದುವ ಅನುಭವ ನನಗೆ ಇತ್ತು.

ಈ ಎಲ್ಲ ಅಕ್ಷರಗಳು ಗಾತ್ರದಲ್ಲಿ ದೈತ್ಯಾಕಾರವಾಗಿದ್ದವು. ಒಂದೆರಡು ವಾಕ್ಯ
ಮುಗಿಯುವದರಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಪುಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇನ್ನೂ ಕೆಲ
ವಾಕ್ಯಗಳು...ಪುಸ್ತಕ ಮುಗಿಯಿತು. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಾಯ.

“ಇಷ್ಟೆನೇ ?” ನಾನು ಕೇಳಿದೆ.

“ಇನ್ನೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಇವೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳೆಲ್ಲ ಇದೆ ತರಹ. “ ಶಿಕ್ಷಕ ಹೇಳಿದರು.

ನನ್ನ ಅಂಗೈಯಷ್ಟು ಶಬ್ದಗಳು. ವಾಕ್ಯ ಕ್ಕಾಗಿ ಅರ್ಥ ಪುಟ ಸಾಲದು.

ನಾನು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟೆ. ಇಂತಹ ನೂರಾರು ಪುಸ್ತಕ ಓದಿದರೂ ನಾನೆಷ್ಟು ಕಲಿಯಬಹುದು?.

ನಾನು ಸಂಜೆ ಉಟ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಲಗಿಕೊಂಡೆ. ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ
ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಅನ್ನಿಸತೊಡಗಿತು. ಕೊನೆಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿದಾಗ ಮಗ್ಗಲ ಮನೆಯ ನಾಯಿ
ಮನೆಯ ಹೊರಬಿದ್ದು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಬೊಗಳುತ್ತ ನನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ನೆಕ್ಕುತ್ತಲಿತ್ತು.
ನಾನು ಮಾತ್ರ ನಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದೆ. .. ಎಂಬ ಕನಸು ಬಿದ್ದಿತ್ತು.

“ಉಯಿ, ಉಯಿ ಎದ್ದೇಳು, ಎದ್ದೇಳು” ಗ್ಯಾಬ್ರಿಯಲ್ ನನ್ನನ್ನು ತಿವಿದು ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.
ಮರುದಿನದ ಮುಂಜಾನೆ.
ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು ಎಲ್ಲರನ್ನು ಬರಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ದೊಡ್ಡ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ನೆರೆದಿದ್ದರು.

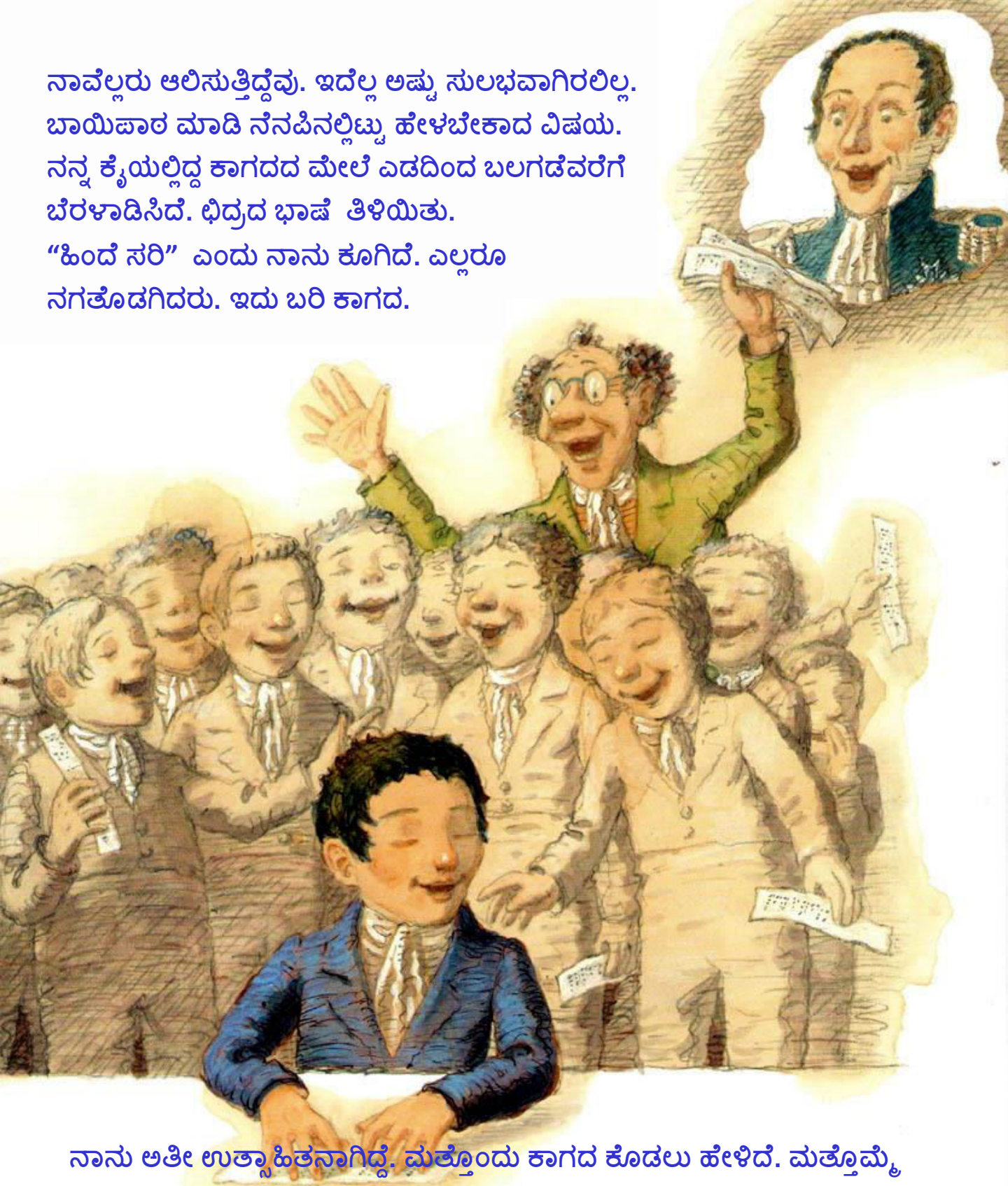
“ಫ್ರೆಂಚ್ ಸೈನ್ಯದ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಯುದ್ಧಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವ ಒಂದು ಹೊಸ ಸಂಕೇತವನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಸಂಕೇತವನ್ನು ಸ್ವರ್ಶದಿಂದ ಓದಬಹುದು. ಕಣ್ಣಿನಿಂದಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನಾವಿಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು” ಎಂದು ಡಾ. ಪಿನಿಯರ ಹೇಳಿದರು.

“ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಂಕೇತ ಭಾಷೆಯ ಚುಕ್ಕೆಗಳಿರುವ ಕಾಗದದ ಪಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ಚುಕ್ಕೆಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಧ್ವನಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಓಹ... ಆ... ಒಳಗೆ... ಹೊರಗೆ... ಮುಂತಾದ ಧ್ವನಿಗಳು.” ಪ್ರೆಸ್ನಿಪಾಲರು ಹೇಳಿದರು.

ನಾವೆಲ್ಲರು ಆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಇದೆಲ್ಲ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.
ಬಾಯಿಪಾಠ ಮಾಡಿ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಹೇಳಬೇಕಾದ ವಿಷಯ.
ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಎಡದಿಂದ ಬಲಗಡೆವರೆಗೆ
ಬೆರಳಾಡಿಸಿದೆ. ಛಿದ್ರದ ಭಾಷೆ ತಿಳಿಯಿತು.

“ಹಿಂದೆ ಸರಿ” ಎಂದು ನಾನು ಕೂಗಿದೆ. ಎಲ್ಲರೂ
ನಗತೊಡಗಿದರು. ಇದು ಬರಿ ಕಾಗದ.

ನಾನು ಅತೀ ಉತ್ಸಾಹಿತನಾಗಿದ್ದೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಕಾಗದ ಕೊಡಲು ಹೇಳಿದೆ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ
ಬೆರಳಾಡಿಸಿದೆ. “ಸೈನ್ಯದ ರಸದು ಮುಂಜಾನೆ ಬರುವದು.” “ಅಹುದು, ಅಹುದು. ಇದು
ಸರಿ.” ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು ತಲೆದೂಗಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಗತೊಡಗಿದರು.

“ಈ ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಬರೆದಿರಬಹುದು?” ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆ
“ಒಂದು ಬರೆಯುವ ಹಲಗೆ, ಕಟ್ಟಿನ ಚೌಕಟ್ಟು ಹಾಗೂ ಒಂದು ಚೂಪಾದ ದಬ್ಬಣದಂತಹ
ಸಲಕರಣೆ ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವವು. “ ಎಂದು ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು ಹೇಳಿದರು.
“ಕೆಳಗಿದ್ದ ಕಾಗದವನ್ನು ಸರಿಸು” ಎಂದೆನ್ನುತ್ತ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆ ಚೂಪಾದ ಸಲಕರಣೆ
ಕೊಟ್ಟರು. ನನಗೆ ಅಂಜಿಕೆ. “ಜೋಪಾನ!” ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು.

ಇದು ಅಪ್ಪನ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ದಬ್ಬಣದಂತೆ ಇತ್ತು. ನಾನು ಅಂಜಿದೆ.

“ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಸಂಕೇತದ ರಂಧ್ರಗಳ ಆಕಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಮುಂದೆ ಸರಿಸುತ್ತ
ಹೋಗು.” ಮುಖ್ಯಾಧ್ಯಾಪಕರ ಅಪ್ಪಣೆ.

ನಾನು ಕೆಲ ರಂಧ್ರದ ಆಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಹೋದೆ. ಹಾಗು ಬೆರಳನ್ನು ಸವರಿ
ಓದಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ.

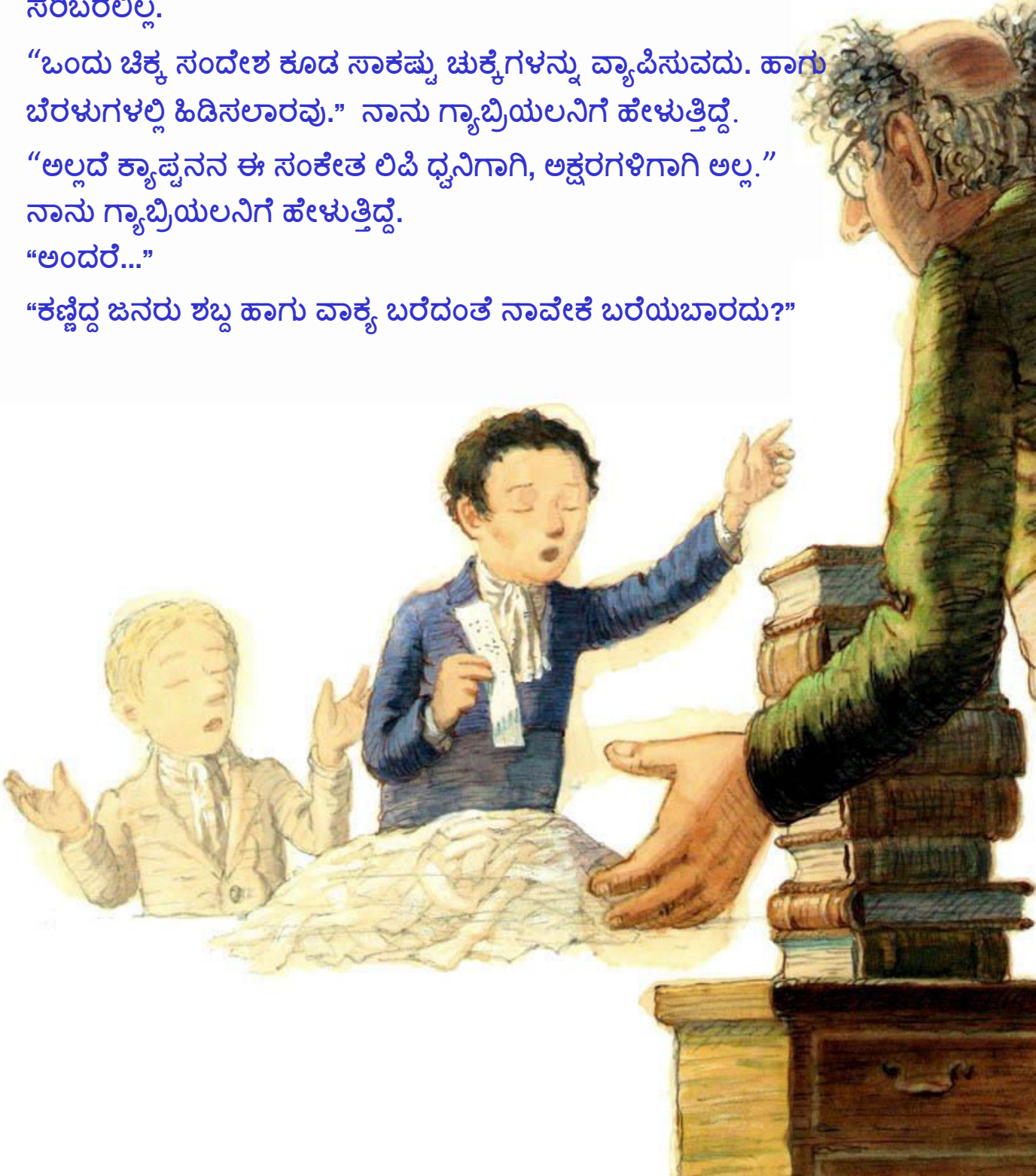
ಕೆಲ ದಿನಗಳ ತರಬೇತಿಯಿಂದಾಗಿ ನಾನು ನುರಿತವನಾದೆ.
ಬೆರಳಿನಿಂದ ಓದುವದು ಒಂದು ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿ ಕಲ್ಪನೆ. ಯುದ್ಧಕಾಲದಲ್ಲಿಯಂತೂ
ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿ. ಆದರೆ ನಮ್ಮಂತಹರಿಗೆ
ಈ ಸಂಕೇತಲಿಪಿ ಬಹು ಜಟಿಲವಾದದ್ದು. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ
ಸರಿಬರಲಿಲ್ಲ.

“ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಸಂದೇಶ ಕೂಡ ಸಾಕಷ್ಟು ಚುಕ್ಕೆಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸುವದು. ಹಾಗು
ಬೆರಳುಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಸಲಾರವು.” ನಾನು ಗ್ಯಾಬ್ರಿಯಲನಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ.

“ಅಲ್ಲದೆ ಕ್ಯಾಪ್ಟನನ ಈ ಸಂಕೇತ ಲಿಪಿ ಧ್ವನಿಗಾಗಿ, ಅಕ್ಷರಗಳಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ.”
ನಾನು ಗ್ಯಾಬ್ರಿಯಲನಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ.

“ಅಂದರೆ...”

“ಕಣ್ಣಿದ್ದ ಜನರು ಶಬ್ದ ಹಾಗು ವಾಕ್ಯ ಬರೆದಂತೆ ನಾವೇಕೆ ಬರೆಯಬಾರದು?”

ಸಂಕೇತಲಿಪಿಯ ಶೋಧನೆಯಲ್ಲಿಯ ಇದು ಮೊದಲ
ಹೆಜ್ಜೆ. ಆದರೆ ಅದು ಅಷ್ಟು ಸರಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.
ನಾವು ಕುರುಡರು. ಹಿಂದುಳಿದವರು.

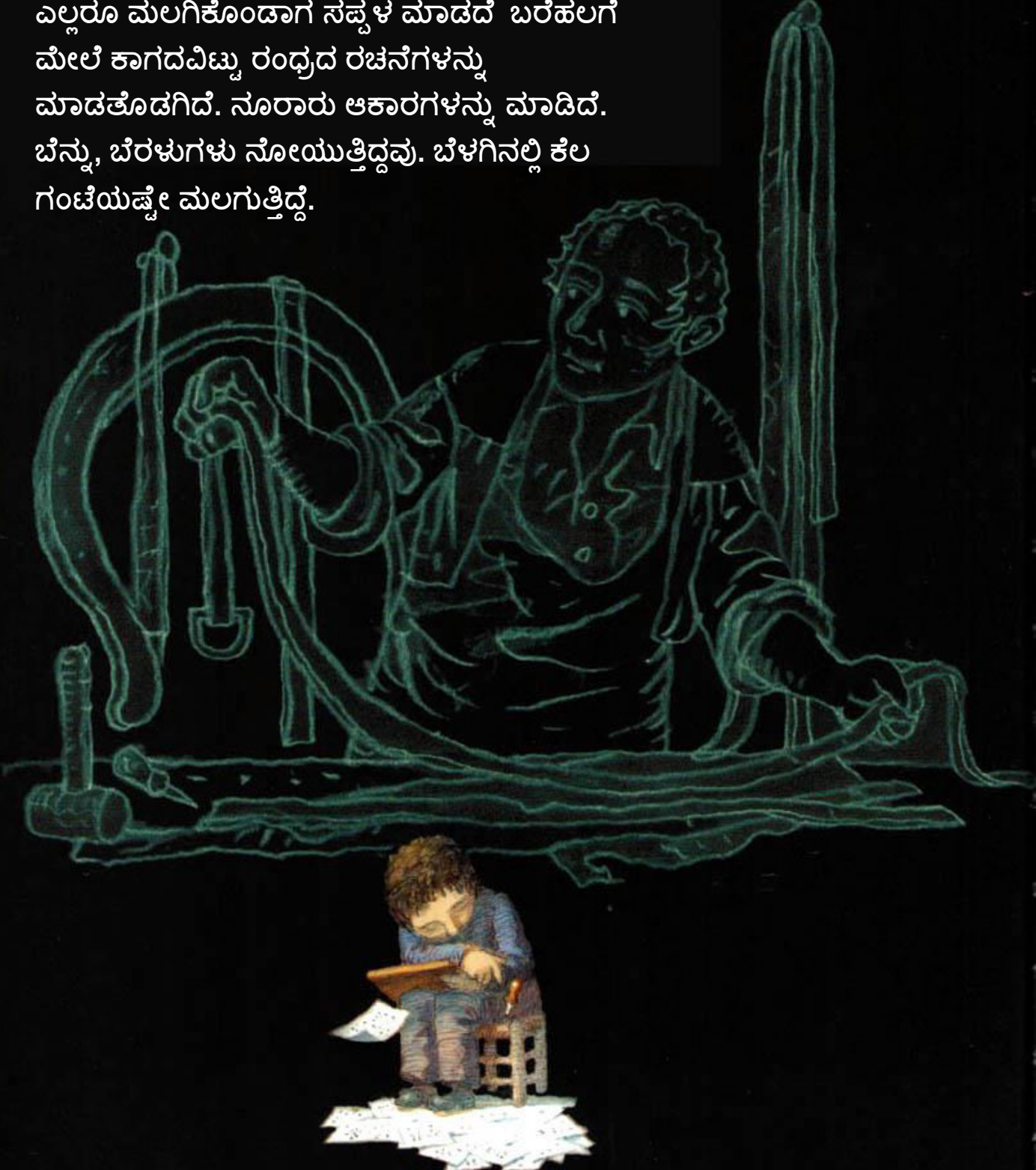
“ಕ್ಯಾಪ್ಟನನು ನನ್ನ ಜತೆ ಬಂದು ಈ ಸಂಕೇತ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ
ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡಬಹುದೇ?” ನಾನು ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರನ್ನು
ಕೇಳಿದೆ.

“ಸಾರಿ, ಲುಯಿ ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ.. “ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು.
ಸಾರಿ.. ಸಾರಿ... ಈ ಶಬ್ದ....

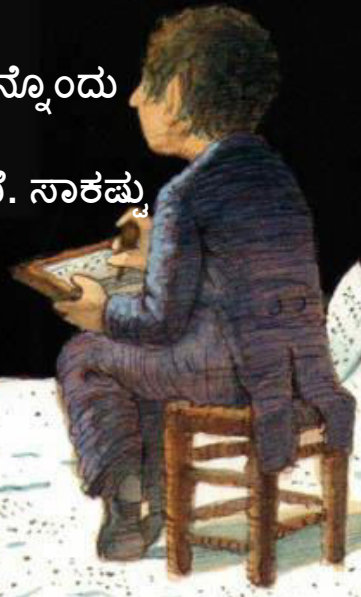
ಕೆಲ ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನನ್ನ ಅಪ್ಪನು ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ
ತೊಗಲಿನ ಪಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವದನ್ನು ನಾನು
ನೋಡಿದ್ದೆ.

ನಾನು ಕೂಡ ಇದನ್ನೇ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು.
ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಗಿಕೊಂಡಾಗ ಸಪ್ಪಳ ಮಾಡದೆ ಬರೆಹಲಗೆ
ಮೇಲೆ ಕಾಗದವಿಟ್ಟು ರಂಧ್ರದ ರಚನೆಗಳನ್ನು
ಮಾಡತೊಡಗಿದೆ. ನೂರಾರು ಆಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದೆ.
ಬೆನ್ನು, ಬೆರಳುಗಳು ನೋಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಬೆಳಗಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲ
ಗಂಟೆಯಷ್ಟೇ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಒಂದು ವರುಷ ಸರಿಯಿತು. ಮತ್ತೊಂದು ವರುಷ... ಇನ್ನೊಂದು
ವರುಷ.

ಆ ಚಳಿಗಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹದಿನೈದು ವರುಷದವನಾದೆ. ಸಾಕಷ್ಟು
ವೇಳೆ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಹುಚ್ಚಾರಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.
ಆದರೆ ನಾನು ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಡಲಾರೆ.

ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ತಯಾರಾದೆ.

ನಾನು ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರಿಗೆ “ಲಾಯಬ್ರರಿಯಲ್ಲಿಯ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಕೆಲ ಪುಟಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಾಗು ಮೆಲ್ಲನೆ ಓದಲು” ಬಿನ್ನವಿಸಿದೆ.

ಅವರು ಓದತೊಡಗಿದರು. ಕೆಲ ನಿಮಿಷಗಳಾದ ಮೇಲೆ ನಾನು “ಸರ್, ಒಂದಿಷ್ಟು ವೇಗದಿಂದ...” ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ.

ಅವರು ಓದುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನಾನು ಆ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು, ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಸಂಕೇತಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಪಿ ಮಾಡತೊಡಗಿದೆ.

ನನ್ನ ಸಂಕೇತಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಆರು ಚುಕ್ಕೆಗಳ ರಚನೆ ಎರಡು
ಕಾಲಮ್ಮಿನಲ್ಲಿ. ಡಾಮಿನೋ ತರಹ. ಪ್ರತಿ ರಚನೆಯು
ವರ್ಣಮಾಲೆಯ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿತ್ತು.
ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು ಒಂದು ಅಧ್ಯಾಯ ಓದಿ ಮುಗಿಸಿದರು.
“ಮುಗಿಯಿತು.... “ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು ಹೇಳಿದರು.

ನಾನು ನನ್ನ ಅಭ್ಯಾಸದ ಪುಸ್ತಕದ ಕೆಲ ಪುಟಗಳನ್ನು
ತಿರುವಿ ಬೆರಳುಗಳನ್ನು ಸವರಿ ಓದತೊಡಗಿದೆ.

“ಉಯಿ, ಉಯಿ, ನೀನು ಗೆದ್ದೆ. “ಎಂದು ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರು
ಹೊಗಳತೊಡಗಿದರು.

ಈ ವಾರ್ತೆ ಕೂಡಲೆ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ಹಬ್ಬಿತು. ಅಂಥ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಲ್ಲ ಈ ಸಂಕೇತಲಿಪಿಯನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸತೊಡಗಿದರು.

“ಎಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿದೆ ... ಎಷ್ಟು ಸರಸರ ಬರೆಯಬಹುದು...”

ನನ್ನ ಗೆಳೆಯರು ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ಓದುತ್ತಿರುವಾಗ ನನಗೆ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ತಂದೆಯ ನೆನಪು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಕೂಡ ನಡವನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿ ತೊಗಲಿಗೆ ಆಕಾರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉಪಯೋಗವಾಗುವಂತಹ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ನಾನು ಕೂಡ ನನ್ನ ತಂದೆಯಂತೆಯೇ ಜನರಿಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಲೇಖಿಕೆಯ ಕಿವಿಮಾತು

ಈ ವರೆಗಿನ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸಂಶೋಧಕರ ಯಾದಿ
ಮಾಡಲು ಹೇಳಿದರೆ ನೀವು ಯಾವ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು
ಅದರಲ್ಲಿ ನಮೂದಿಸಬಹುದು? ಗುಟೆನ್ಬರ್ಗ್? ದಾ
ವ್ವಿನ್ಸಿ? ಎಡಿಸನ್? ಇವರಲ್ಲದೆ ಬೆಲ್, ಫ್ರಾಂಕ್ಲಿನ್,
ಮಾರ್ಕೋನಿ, ಟೆಸ್ಲಾ, ವ್ಹಿಟ್ನಿ... ಮುಂತಾದ ಕೆಲ
ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ನಮೂದಿಸಬಹುದು. ಇವರೆಲ್ಲರ
ಸಂಶೋಧನೆ ಯ ಪರಿಣಾಮದಿಂದಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನ
ವ್ಯವಹಾರಗಳೆಲ್ಲ ಬದಲಿಸಿದವು, ಇದರಲ್ಲಿ
ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಬ್ಯಾಂಕು, ವಾಹನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಶಾಲೆ
ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಮನಗಾಣಿಸಬಹುದು.

ಈ ಎಲ್ಲ ಸಂಶೋಧನೆಗಳಿಗಿಂತ ಲುಯಿ ಬ್ರೈಲನ ಸಂಶೋಧನೆಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟ
ಸ್ಥಾನವಿದೆ. ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ ಒಂದು ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಇಳಿಸಿ
ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಆತ ವಿಸ್ಮಿತಗೊಳಿಸಿದನು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ವಯಸ್ಸು ಚಿಕ್ಕದು,
ಯಾರಿಂದಲೂ ಆರ್ಥಿಕ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲ, ಹಳೆ ಸೆರೆಮನೆಯನ್ನು ಅಂಧರ ಹಾಸ್ಟೆಲ
ಎಂದು ಮಾಡಿದ ಹಾಳು ಕೊಪ್ಪೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಶೋಧನೆ. ಆಗ ಆತನಿಗೆ ಎದೆಬೇನೆ
ಕೂಡ. ಆದರೂ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ದುಡಿದು ಅತೀ ಶ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಇವನು
ಸಂಕೇತ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದನು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅಂಧರಿಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಓದು-
ಬರೆಯುವ ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯಿತು.

ಇಂದು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ವಾಚನಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಧರಿಗಾಗಿ ಬ್ರೈಲ್
ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಿವೆ. **ATM** ಹಾಗು ಕಾಲೇಜಿನ ಕ್ಯಾಂಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಈ
ಲಿಪಿಯ ಪ್ರಚಾರವಾಗಿದೆ.

ಇದೆಲ್ಲವನ್ನು ಓದುಗರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ.

ಬ್ರೆಲ್ ಲಿಪಿಯ ಬಗ್ಗೆ....

ಉಯಿಯ ಸಂಶೋಧನೆಗೆ ಇಷ್ಟೇಕೆ ಮಾನ್ಯತೆ?

ಹೆಲನ ಕೆಲರ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾನವ ಜಾತಿಯು ಮುದ್ರಣ ಯಂತ್ರದ ಶೋಧಕ ಗುಟೆನ್ಬರ್ಗನಿಗೆ ಋಣಿ ಇದ್ದಂತೆ ನಾವೆಲ್ಲ ದೃಷ್ಟಿಹೀನರು ಉಯಿ ಬ್ರೆಲನಿಗೆ ಋಣಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಗುಟೆನ್ಬರ್ಗನ ಮುದ್ರಣ ಯಂತ್ರದ ಶೋಧನೆ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಓದುವದು ಬರೆಯುವದು ಕೇವಲ ಕೆಲವೇ ಜನರ ಸೊತ್ತಾಗಿದ್ದವು. ಲಕ್ಷಾನುಗಟ್ಟಲೇ ಜನ ನಿರಕ್ಷರರಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಗುಟೆನ್ಬರ್ಗನ ಶೋಧನೆಯಿಂದಾಗಿ ಎಲ್ಲರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಬಂದವು. ಓದುವ ಬರೆಯುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ದೊರೆಯಿತು. ಪುಸ್ತಕದಿಂದಾಗಿ ಜನರು ವಿಚಾರ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಅವರ ಜೀವನ ಸುಧಾರಿಸಿತು. ಇದೇ ರೀತಿ ಬ್ರೆಲ್ ಲಿಪಿಯಿಂದಾಗಿ ಅಂಧರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಓದಲು ಬರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಅವರ ಸ್ಥಿತಿ ಸುಧಾರಿಸಿತು.

ಬ್ರೆಲನ ಕುಟುಂಬ ಅವನಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಕೊಟ್ಟಿತು, ಸಹಾನುಭೂತಿ ತೋರಿಸಿತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಏನು ವಿಶೇಷ?

17-18 ರ ಶತಕದ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಬೇಸಾಯವೇ ಮುಖ್ಯ ವ್ಯವಸಾಯವಾದ್ದರಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯ ಮಕ್ಕಳು, ಮುದುಕರು ಹಾಗೂ ಇತರರು ದುಡಿಯಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಖಾಲಿ ಕೂಡುವ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುರುಡ, ಕಿವುಡ ಇಲ್ಲವೆ ಅಪಂಗರಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಬೀದಿಪಾಲು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರಿಗೆ ಹಾಡು ಹಾಡುತ್ತ ಬಿಕ್ಕಿ ಬೇಡಿ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸರ್ಕಸಿನಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳಂತೆ ಯಾವದೋ ಒಡೆಯನ ಕೈಕೆಳಗೆ ಇವರ ಜೀವನ ವಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಉಯಿಯ ಮನೆಯವರು ಅವನನ್ನು ಬೀದಿಗೆ ನೂಕದೆ ಕಲಿಯಲು ಹುರಿದುಂಬಿಸಿದರು.

ಉಯಿಯು ಬ್ರೆಲ್ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದನು?

ಕ್ಯಾಪ್ಟನ ಚಾರ್ಲ್ಸ್ ಬಾರ್ಬಿಯರನ ಸಂಕೇತ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ dashಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿದ್ದು. ಬ್ರೆಲನು ಅವುಗಳನ್ನು ವಜಾ ಮಾಡಿದನು. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಅಂಕಿ, ಚಿನ್ಹ, ಹಾಗೂ ಸಂಗೀತ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಕೂಡ ಜೋಡಿಸಿದನು. ಇವನ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲನು ಉಯಿ ಬ್ರೆಲ ನ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಗೊಳಿಸಿದನು.

ಉಯಿಯ ಲಿಪಿಗೆ ಅಧಿಕೃತ ಮನ್ನಣೆ ಯಾವಾಗ ದೊರೆಯಿತು?

ಲಿಪಿಯ ಶೋಧನೆಯಾದನಂತರ ಅಂಧಶಾಲೆಗಳೆಲ್ಲ ಈ ಲಿಪಿ ಕಲಿಸತೊಡಗಿದರು. ಆದರೆ ಉಯಿಯ ಮೃತ್ಯುನಂತರ ಎರಡು ವರುಷದ ಮೇಲೆ 1854 ರಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಂಡ ಇದಕ್ಕೆ ಮನ್ನಣೆ ಕೊಟ್ಟಿತು. ಅಮೇಲೆ ಯುರೋಪದ ದೇಶಗಳು ಮನ್ನಣೆ ಕೊಟ್ಟವು. 1932 ರಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕೆ ಮನ್ನಣೆ ಕೊಟ್ಟಿತು.

TO LEARN MORE ABOUT LOUIS BRAILLE:

- Bryant, Jennifer F. *Louis Braille: Teacher of the Blind*. New York: Chelsea House, 1994.
- Freedman, Russell. *Out of Darkness: The Story of Louis Braille*. New York: Clarion Books, 1997.
- Mellor, C. Michael. *Louis Braille: A Touch of Genius*. Boston: National Braille Press, 2006.
- afb.org/louisbraillemuseum: thorough summary of Braille's life and work, with archival images and photographs.
- books.google.com/books?id=V_O3xIE2Xe8C: link to the script of the dramatic play *Braille: The Early Life of Louis Braille* by Lola H. Jennings and Coleman A. Jennings. Woodstock, IL: Dramatic Publishing, 1989.
- braillebug.org: teaches sighted children about Braille and gives links for educators and parents.
- coupvray.fr: French-language site with visitors' information, directions, links, and photos of Braille's home in Coupvray.

TO LEARN MORE ABOUT USING BRAILLE:

- Jeffrey, Laura S. *All About Braille: Reading by Touch*. Berkeley Heights, NJ: Enslow Publishers, 2004.
- afb.org: The American Foundation for the Blind "removes barriers, creates solutions, and expands possibilities so people with vision loss can achieve their full potential."
- loc.gov/nls/reference/factsheets/braille.html: The National Library Service for the Blind and Physically Handicapped, Library of Congress, provides a free-loan program for Braille and recorded books and magazines.
- nbp.org: The National Braille Press is a nonprofit publisher that promotes literacy and information access for blind children.
- nfb.org: The National Federation of the Blind "advocates for the civil rights and equality of blind Americans, and develops innovative education, technology, and training programs."
- pbskids.org/arthur/print/braille: Marc Brown's Arthur character educates young people about blindness. Pages include an instant Braille translator.

ಉಯಿಗೆ ಓದುವದರಲ್ಲಿ ಅತೀ ಉತ್ಸಾಹ.
ಆದರೆ ಅಂಧ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಆಗ ಪುಸ್ತಕಗಳಿರಲಿಲ್ಲ.
ಆಗ ಉಯಿ ಸ್ವರ್ಶದಿಂದ ವರ್ಣಮಾಲೆಯ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು
ಗುರುತಿಸುವ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಶೋಧಿಸಿದನು.
ಈ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿಯ ಪ್ರತಿ ಅಕ್ಷರವು
ಆರು ಉಬ್ಬೇರಿದ ಚುಕ್ಕೆಗಳಿಂದ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.
ಈಗ ಅಂಧರೆಲ್ಲರ ಬೆರಳಿನ ತುದಿಯ ಮೇಲೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯ
ಪುಸ್ತಕಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆ...

